

SARA HOLLAND

EVERLESS

A
VARÁZSLÓNÓ
ÉS AZ
ALKIMISTA

Dream
válogatás

Semper királyságában idővel fizetnek, amelyet kivonnak a vérből, és különböző fémpénzeket kovácsolnak belőle. A vagyonos arisztokraták, mint a dúsgazdag Gerling-család, halálra adóztatják a szegényeket, hogy évszázadokkal megtoldhassák saját életüket.

Senki sem gyűlöli jobban a Gerlingeket, mint Jules Ember, aki tíz éve az apjával együtt a szolgálatukban állt, míg egy végzetes baleset arra nem kényszerítette őket, hogy éjnek évadján meneküljenek el a fényes kastélyból. Amikor Jules rájön, hogy apja haldoklik, tudja, hogy vissza kell térnie Everlessbe azért, hogy időt szerezzen neki, mielőtt örökre elveszítené.

Ám a visszatérés sokkal több veszéllyel és kísértéssel jár, mint Jules várta. Tíz év után ismét találkoznia kell egy testvérpárral, akikhez erős érzelmek fűzik. Az egyikbe olthatatlanul szerelmes, a másikat pedig mélységesen gyűlöli. Hamarosan belekerül a sötét titkok mocsarába, és rá kell döbbsennie, hogy apja hazudott a múltjáról. Ám minél elszántabban igyekszik kideríteni az igazságot, annál nagyobb veszélybe sodorja magát. Döntéseivel megváltoztathatja a sorsot – sőt, magának az időnek a sorsát.

Photo by Sub/Urban Photography

SARA HOLLAND

egy minnesotai kisvárosban nőtt fel. Gyermekkorát sok-sok színes könyv mesevilágában töltötte. A Wesleyan Egyetemen diplomázott. Mielőtt New Yorkba ment, hogy megpróbálkozzon a könyvkiadással, dolgozott teázóban, fogorvosi rendelőben, közhivatalban. Mostanában a városok könyvesboltjait fedezi fel, vagy épp a koffeinbevétel új módjaival kísérletezik.

A könyv az Everless-trilógia első része.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.sarahollandwrites.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Victoria Aveyard, Kendare Blake és Stephanie Garber rajongói habzsolják majd ezt az ellenállhatatlan, kalandos, tüzesen romantikus és hátborzogatóan titokzatos regényt.”

Goodreads

„A szerzőnő elképesztő módon vetette papírra saját világát. Jules, a bátor és elszánt főhős, a lélegzetet is elállító fordulatok, valamint a gaz cselszövők eszméletlenül feldobják a sorozat első kötetét. Ennek a kalandos könyvnek ott lenne a helye az ifjúsági regények könyvespolcán.”

School Library Journal

„A vérből, talányokból és hátborzongató mitológiából megteremtett Everless új és félelmetes dimenziót kölcsönöz a véges idő témájának.”

Kirkus Reviews

„Sara Holland sokszínű és szövevényes világában sötétség bújik meg a szépség és a kifinomultság zománca alatt, és a fordulatok nagyon is meglepőek. Jules egy okos, talpraesett lány, aki minden áron meg akarja ismerni a múltját, hogy vállalhassa a bizonytalan jövőt.”

Publishers Weekly

„Jules Ember mágiával fűtött és hajtott meséjében ősrégi mítoszokból, udvari intrikákból és varázslatból épül fel az önmegismerés meséje.”

Amazon

Dream
válogatás

SARA HOLLAND

EVERLESS

A VARÁZSLÓNŐ ÉS AZ ALKIMISTA

— részlet —

1

A decorative flourish consisting of symmetrical, ornate scrollwork and floral motifs, centered around the number 1.

Az erdőtől majdnem mindenki fél, mert elhiszik a régi mesét a tündérekéről, akik megfagyasztják a vérünkben az időt, vagy a boszorkányokról, akik egyetlen elszuttogott szóval éveket onthatnak ki a hóra. Sőt, magának az Alkimistának a szelleme is ott bolyonghat a fák között, aki egy lélegzetre rabul ejt egész örökkévalóságokat.

Több eszem van annál, semhogy meséktől rettegjek. Az erdőben valódi veszély ólálkodik: lesben lapuló zsiványok, övükben otromba késekkel és alkimista porokkal, hogy időt lopjanak bárkitől, aki előmerészkedne a falu biztonságából. Vérencnek hívjuk őket. Ezért nem szereti apa, ha vadászok, de nincs választásunk. Szerencsére télen nincs aljnövényzet, hogy elrejtse a rablókat, sem madárdal, hogy elfojtsa lépteik nesztét.

Mellesleg jobban ismerem ezeket az erdőket bárkinél. Mindig is szerettem, ahogy a fölöttem összefonódott ágak kizárják a napot és felfogják a vad szelet. Naphosszat el tudtam volna lenni idekint, vagy csak sétálgattam volna a fák

között, amelyeknek likacsos, vékony jégártyája felszabdalja a napfényt.

Álom, édes álom. Sose hagyhatnám magára az apámat, főleg akkor nem, ha...

De nem az, mondom magamnak.

A hazugság megfagy a téli levegőben, lehull a földre, akár a hó. Belerúgok a bakancsom orrával.

Apa azt mondja, hogy ebben az erdőben ezeréves fák is vannak. Megvoltak mindazok előtt, akik most élnek, a királynő előtt, sőt az Alkimista és a Varázslónő előtt, akik a vérhez és az érchez kötötték az időt – ha egyáltalán volt ilyen. Ezek a fák azután is itt fognak magasodni, miután mi elmentünk. Mégsem ragadozók, mint a farkasok vagy az emberek. A gyökerek a lábam alatt nem azért élnek századokig, hogy más növényeket elfonnyasszanak és elszürkítsenek. Belőlük nem lehet kivéztetni az időt.

Bárcsak jobban hasonlítanánk a fákra.

Apa öreg muskétája súlyosan és haszontalanul nyomja a hátamat. Mérföldeken át nincs vad, és néhány óra múlva besötétedik, a piaci bódék sorra engedik le a redőnyüket. Hamarosan be kell mennem a faluba, szembe kell nézmem az időkölcsonzóval. Reméltem, hogy a vadászat megnyugtatja az idegeimet, felkészít arra, amit tennem kell. De most még jobban félek.

Croftonban holnap kell adót fizetni. A Gerling család, mint minden hónapban, megtölti ládáit a mi vérpénzünkkel, azt állítva, hogy tartozunk nekik a védelemért. A földjeikért. A múlt hónapban, amikor nem tudtunk fizetni, az adószedő elengedett minket – apa annyira betegnek látszott, én olyan fiatalnak –, de nem emberségből. Ebben a hónapban a dupláját fogja követelni, talán még annál is többet. Most, hogy

tizenhét lettem, törvényesen meg lehet csapolni az éveimet, én pedig tudom, hogy mit kell tennem.

Apa dühöngeni fog, ha eszénél lesz.

Csak még egy próbálkozás, mondom magamnak, amikor egy ereckéhez érek a fák között. Csörgedezése elnémult, befagyott, de a jég alatt zöld, barna és arany villanást látok: magányos pisztráng valami láthatatlan áramlatban. Él a jég alatt.

Fürgén letérdelek, és a tussal bezúrom a jégréteget. Várom, hogy a víz megnyugodjon, várom a pikkelyek villanását, kétségbeesésemben néma fohászt küldök a Varázslónőhöz. A vérpénz, amit ezért a pisztráנגért kapok, semmit sem törleszt apa tartozásából, mégsem akarok üres kézzel a piactérre lépni. És nem is fogok.

Összpontosítok, igyekszem csitítani száguldó szívemet.

És ekkor – ahogy az néha megtörténik – úgy tűnik, mintha lelassulna a világ. Nem, nem is úgy tűnik. Az ágak valóban nem sugdolóznak többé a széllel. Még a földön olvadó hó alig érzékelhető nyöszörgése is elnémul, mintha a világ visszafojtaná a lélegzetét.

Lenézek a sáros vízből előcsillanó fényre – azt is rabságba ejtette az idő lélegzete. Mielőtt a pillanat elszállhatna, lecsapok, csupasz kezem elmerül a patakban.

A jeges hideg felrohan a csuklómig, elszibbasztja az ujjaimat. A hal nem mozdul, amikor felé nyúlok. A sokktól dermedten olyan, mintha ő is akarná, hogy elkapják.

Amikor megmarkolom síkos testét, az idő ismét felgyorsul. A szintiszta izomból álló test csapkod a markomban, kevés hűján kitépi magát, de mielőtt szabadulhatna, kirántom a vízből, és gyakorlott mozdulattal a zsákomba dobom. Egy

másodpercig bámulom enyhén émelyegve, hogyan csapkod odabent, meg-megrázva a zsákvásznat.

Azután a zsák megnyugszik.

Nem tudom, miért lassul le ilyen kiszámíthatatlanul az idő. Apára való tekintettel az ilyesmit megtartom magamnak. Egyszer látott egy embert, aki húsz évet veszített csak azért, mert azt állította, hogy egyetlen legyintéssel visszaszerzhet egy órát. A sövényboszorkányokat, mint amilyen nálunk a faluban Calla, megtűrik a babonások szórakoztatására, már ameddig fizetik az adót. Sokat jártam hozzá, hogy hallgassam a történeteit a fodrozódó, lassuló időről, ami néha repedéseket, sőt rengéseket okoz a földben, amíg apa meg nem tiltotta, hogy betegyem a lábam Callához, mert félt, hogy feltűnést keltünk. Máig emlékszem, milyen szag volt a boltjában: fűszer és ősi szertartások vérszaga. De apától jól megtanultam, hogy a lapulás biztonságot jelent.

Kezemet a hónom alá dugom, hogy megmelegítsem, aztán ismét leguggolok a patakparton, és igyekszem összeszedni magamat. Ám nem jön több hal, és a nap is laposabbról les be a fák közé.

Görcsöl a gyomrom a szorongástól.

Nem halogathatom tovább a piacot.

Évek óta tudom, hogy előbb-utóbb sor kerül rá, most mégis káromkodom az orrom alatt. A település irányába fordulok, a vállamra vetem a csöpögő zsákot. A szokásosnál mélyebbre mentem az erdőbe, amit már bánok. Kopott bakancsom beázik a hótól, a fák felfogják a nap utolsó melegségét.

Végül ritkulnak a fák, az erdő átadja helyét a faluba vezető földútnak, amelyet fagyos latyakká köpült a sok száz szekérkerék. Az út szélén törtetek, erőt gyűjtök a piachoz. Folyton

az időkölcsonzó pengéjére kell gondolnom, az üres fiolákra, amelyek várják a vért, amelyből a vas lesz, és a kimerültség hullámára az erekből elszívott idő nyomán.

De még ezeknél is rosszabb a gondolat, hogy hallanom kell a kunyhó vékony falán át apa hánykolódását és forgo-lódását a szalmazsákján. A Varázslónő a megmondhatója, mennyire szüksége van pihenésre. Ebben az utolsó hónapban a szemem előtt apadt el, mint a téli hold.

Esküszöm, még a szeme is kiszürkült – ez jelzi, ha valaki-nek fogytán az ideje.

Csak ne lenne ilyen egyszerű magyarázata a mai reggel-nek, amikor meglepedkezett a születésnapomról!

Korábban soha, egyszer sem feledkezett meg erről a nap-ról. De legalább bevallaná, hogy időt adott el! Hiába könyö-rögtem, hogy ne tegye, és engedné, hadd adjak neki néhány évet! Bár létezne a Varázslónő meg az Alkimista! Akkor be-zárhatnám őket, és követelhetném, hogy hosszabbítsák meg valamilyen módon az apám életét.

És ha – ezt nem is bírom végiggondolni – már csak egy hónapja vagy egy napja van hátra?

Egy emlékfoslány merül fel az elmémben: egy croftoni öreg koldusasszony, aki élete utolsó hetét adta oda egy tá-nyér levesért, házról-házra vánszorgott, nagyokat köszönt mindenkinek, miközben egy-két naposvasért vagy legalább egy falat kenyérért könyörgött. Elsőnek a neveket felejtette el, azután kiment a fejéből, meddig tart a falu. A mezőkön csatangolt, és a levegőben kopogtatott.

Apa és én a búzában találtunk rá, összezsugorodva, jég-hidegen. Letelt az ideje. És minden a felejtéssel kezdődött.

Ettől a gondolattól futni kezdek. A vérem hajt és esde-kel, hogy hadd legyen belőle pénz.

Croftonból először csak néhány vékony füstoszlop látszik, azután a háztetők faltjai kukucskálnak ki a dombok fölött. Az útból jóval a falu előtt ágazik le a csapás, amely a tanyánkhoz vezet. Nem fordulok be, megyek tovább a piac lármája és füstje irányába.

Az alacsony kőfalon belül, amely nagyjából a település határát jelöli, sorházak bújnak össze, mintha a közelséggel kizárhatnák a hideget, az erdőt vagy az idő lassú elszivárgását. Mellettem vastagon bebugyolált emberek jönnek-mennek, behajolva a szélbe.

A piac gyakorlatilag egy hosszabb, kikövezett, sáros sáv, három utca találkozásánál. Ma délután zsúfolt és zajos: mindenki most adózik, ezért sokan jöttek eladni. Darócruhás parasztok, hátukon babákat cipelő asszonyok alkusznak szövetvégekre, kenyérre, vastag velős csontokra, nem törődve a standok között ügyelgő koldusokkal, akiknek a kántálása – „Csak egy órácskát! Csak egy órácskát!” – belefulladt a piaci zsvajba. A levegő homályos a tüzek füstjétől.

Hosszú sor kanyarog Edwin Duade időkölcsonzó boltja előtt; nem apa és én vagyunk az egyetlenek, akik hónapról hónapra tengődnek. A látványtól mindig megfájdul a gyomrom – több tucat ember, akik a falhoz tapadva várják, hogy ereikből kivonják az időt, és vérvas érméket kovácsoljanak belőle. Tudom, hogy be kell állnom közéjük, de nem bírom rávenni magamat. Ha apa rájön...

Jobb, ha előbb eszem valamit, és erőre kapok, mielőtt eladnám az időmet. És talán eladhatnám a sovány fogáso-mat is.

Először a hentes standjához megyek, ahol Amma barátnőm áll a pult mögött, és csíkokra vágott, szárított húst mér

ki egy csoport tiszta kötényes iskolás lánynak. Vágyakozással vegyes irigység nyilall belém. Én is köztük lehetnék. Valaha voltam is. Miután apát elűzték Everlessből, a Gerling birtokról – ahogy erre gondolok, felágaskodik bennem az égő düh, amely olyan ismerős, mint a szívverésem –, minden megta- karított pénzét könyvekre és papírra költötte, így iskolába járhattam. De ahogy romlott a látása, úgy fogyott a munká- jával együtt a könyvekre és papírra költhető pénz. Mindenre megtanított, amit tud, de az nem ugyanaz.

Félretolom a gondolatot, és intek Ammának, amikor ta- lálkozik a tekintetünk. Mosolyog, amitől meggyűrődik a fél orcáján végigfutó sebhely. Emlék a vérencektől, akik megro- hanták a falujukat. Az apja meghalt, az anyjának mindössze pár napra elég vére maradt. Addig kapaszkodott az életbe, amíg elhozhatta a lányait Croftonba, mielőtt kifutott volna az időből, így egyedül Ammának kellett eltartania a hűgát, Aliát.

Amma – és valószínűleg több iskolás lány is, akik között éppen keresztülfurakodok – kicsinyesnek tartaná a Gerlin- gek iránti gyűlöletemet. Gerlingék távol tartják a falvaiktól az olyasfajta vérenceket és útonállókat, mint akik megölték Amma szüleit, és felügyelik a kereskedelmet. Védelmükért hűséget várnak el – és természetesen vérpénzt, minden hó- napban. Őrzik Sempera határait, nehogy valaki megszök- hessen, és elárulhassa a vérvas titkát; apa és én is ezért ma- radtunk a Gerling-birtokon még azután is, hogy elkergettek Everlessből, mert sok éve hagytuk leégni a kovácműhelyt.

Emlékszem Everlessre: tapétás folyosóra, fényes bronzaj- tóra, talpig selyemben, aranyban, ékkövesen pompázó lakó- irta. A Gerlingek nem lapítanak az erdőben, hogy elvágják az óvatlanok torkát, de ettől még ugyanolyan rablók.

– Azt hallottam, hogy a tavasz első napjára tűzték ki – áradozik az egyik iskolás.

– Nem, hamarabb lesz – vitatkozik egy másik. – Annyira szerelmes, hogy nem bír tavaszig várni az esküvővel!

Csak fél füllel figyelek. Tudom, hogy arról fecsegnek, ami a legnagyobb izgalomban tartja az embereket mostanság: Roan esküvőjéről, amellyel Sempera két leghatalmasabb családjá egyesül.

Lord Gerling esküvőjéről, helyesbítek magamban. Ő már nem az a sovány, foghíjas fiú, akit ismertem, aki a szolgák gyerekeivel játszott bújócskát. Amint feleségül vette Ina Goldot, a királynő gyámleányát, attól fogva őfelsége fiának számít. Semperán öt család osztozik, de a terület több mint harmada a Gerlingeké. Roan esküvője még hatalmasabbá teszi őket. Amma rám néz, és a szemét forgatja.

– Tűnés! – hessegeti az iskolásokat. – Elég a fecsegésből!

A lányok elpirulva, harsogó színáradatban menekülnek. Amma mellettük még fáradtabbnak látszik szorosan hátra-kötött hajával, karikás szemével. Nyilván hajnal óta szeleteli a húst. Előhúszom siralmas pisztrángomat, és a mérlegre teszem.

– Hosszú nap? – Keze máris mozdul, hogy papírba csomagolja a halat.

Mosolygok, amennyire tudok.

– Tavasszal jobb lesz a fogás. – Amma a legjobb barátnőm, de még ő sem sejti, milyen rosszul állunk apával. Ha tudná, hogy mindjárt megyek eret vágatni, megsajnálna, vagy ami még rosszabb, felajánlaná, hogy segít. Ezt pedig nem akarom. Éppen elég gondja van.

Ad egy órábatkát a halért, és megtetézi a vérfoltos pénzt egy csík szárított hússal, ajándékba. Elveszem, de ő nem húzza vissza a kezét.

– Reméltem, hogy ma eljössz – mondja halkabban. – Van valami, amit el kell mondanom neked.

Az ujjai jéghidegek, a tekintete túl komoly.

– Mit? – kérdezem, derűt erőltetve. – Jacob végre megkért, hogy szökj meg vele? – Jacob helyi fiú, aki évek óta szállítja a muníciót a tréfáinkhoz, annyira nem is leplezi, hogy fülíg belehabarodott a barátnőmbe.

Amma megrázza a fejét, és nem mosolyog.

– Elhagyom a falut – mondja, még mindig a kezemet szorítva. – Beállok dolgozni Everlessbe. Szolgálókat keresnek az esküvői előkészületekhez. – Bizonytalanul mosolyog.

Az én arcomról leolvad a mosoly, és jeget érzek a szívem helyén.

– Everlessbe – ismétlem zsibbadtan.

– Jules, azt hallottam, hogy egy hónapra egyéves bért fizetnek. – A szeme felragyog. – Egy egész évre valót! El tudod képzelni?

Egy év, amelyet tőlünk loptak, gondolom.

– De... – Összeszorul a torkom. Többnyire sikerül magamba fojtani Everless – a gyermekkorom – emlékeit. Ám Amma reménykedő arca rám zúdítja őket: a folyosók útvesztőjét, a végtelen pázsitot, Roan mosolyát. Végül a lángok emléke minden mást eléget, és váratlanul megkeseredik a szám.

– Nem hallottad a szóbeszédet? – kérdezem. Amma mosolya elhalványodik, és én már bánom, hogy el kell rontanom az örömét, de a szavakat már nem szívhatom vissza, így inkább folytatom: – Hogy csak lányokat alkalmaznak. Csi-

nosakat. Az idősebb Lord Gerling a játékszereinek tekinti a szolgálókat, ott, a felesége orra előtt.

– Ez olyan kockázat, amelyet vállalnom kell – feleli hal-
kan, és elengedi a kezemet. – Jön Alia is meg Karina, mert
a férje elkártyázta az idejüket. – Látom a haragot a szemé-
ben. Karina olyan neki, mint egy második anya, és dühös,
amiért látnia kell a szenvedését. – Senkinek nincs munkája.
Everless az egyetlen esélyem, Jules.

Tovább akarok vitatkozni, hogy az everlessi lányok sorsa
hálátlan és megalázó, üres címmé válnak, de nem tehetem.
Ammának igaza van, a Gerlingek – legalábbis croftoni mér-
téssel – nagylelkűen megfizetik a szolgálóikat. Ám ehhez
olyanoktól veszik – lopják el – a vérpénzt, mint Amma, én
és apa.

De tudom, mit jelent éhesnek lenni, és Amma nem osz-
tozik velem a Gerlingek gyűlésében, tőlem eltérően nem
ismeri a kegyetlenségüket. Így hát rámosolygok, már ameny-
nyire tudok.

– Biztosan csodálatos lesz! – mondom. Remélhetőleg
nem hallja ki a kételyt a hangomból.

– Csak gondoldj bele, a saját szememmel fogom látni a ki-
rállyót! – áradozik. Noha apa titokban gúnyolja a királlyót,
a legtöbb családban majdhogynem istennőként tekintenek
rá. Akár istennő is lehetne, mert a Varázslónő ideje óta él.
Amikor az emberek ereit megtöltötte a vérvas, idegen ki-
rállyások támadták meg az országot. A királlyó, a semperai
hadsereg akkori fővezére megsemmisítette a betolakodókat,
és azóta uralkodik.

– És Ina Goldot is – folytatja Amma. – Állítólag nagyon
szép.

– Hát, Lord Gerling felesége nem is lehet más – felelem hanyagul, bár a gyomrom görcsöl, ha eszembe jut Lady Gold. Mindenki ismeri a történetét: sok más árvához hasonlóan babakorában tették ki a semperai sziklás tengerpartra, a palota közelében, áldozatul a királynőnek. Az orgyilkos merényletek sokasága után, amelyek különösen a korai években voltak gyakoriak, a királynő nem volt hajlandó gyermeket szülni vagy férjet venni maga mellé, ehelyett megígérte, hogy kiválaszt egy gyermeket, és herceget vagy hercegnőt nevel belőle. Ha pedig kellően érdemesnek mutatkozik, a fogadott gyermek örökli a koronát, amint a királynő felkészül rá, hogy leköszönjön a trónról. Lehetséges, hogy Ina szülei még a croftoni parasztoknál is reménytelenebb helyzetben voltak. A királynő udvarhölgyének szeme megakadt a kisgyermeken, és a királynő Ina Goldot választotta lányának, majd két éve hivatalosan kinevezte örökösének.

Ina most tizenhét, ugyanannyi, mint Amma és én – de ő örökli a trónt meg a királyi időbankot, és évszázadokig fog élni, lakomák, bálók és a számomra elképzelhetetlen mulatságok közepette, nem tudva rólam és másokról, akik elégetjük a magunk rövid kis életét a palota falain kívül.

Azt mondom magamnak, hogy az irigység fojtogat, és nem a keserűség, amiért Ina lesz Roan felesége.

– Te is jöhetnél, Jules – mondja Amma halkán. – Nem lenne olyan rossz, ha vigyáznánk egymásra.

Egy másodpercre elképzelem a cselédek lakórészének szűk folyosóit, a határtalan pázsitot, a pompás márványlépcsőket.

Ám ez lehetetlen. Apa sosem egyezne bele. Menekülnünk kellett Everlessből, a Gerlingek elől. Miattuk éhezünk.

Liam miatt.

– Nem hagyhatom itt apát – mondom. – Nagyon jól tudod.

Amma felsóhajt.

– Hát, akkor viszontlátásra, amikor visszatérek. Annyit akarok félretenni, hogy visszamehessek az iskolába.

– Miért állnál meg ott? – ugratom. – Talán beléd habarodik egy nemesember, és magával visz a kastélyába.

– De mit csinál akkor Jacob? – kacsint rám, én pedig erőltetem a nevetést, mert rádöbbenek, milyen magányos leszek Amma távollétének hosszú hónapjaiban. Váratlanul félni kezdek, hogy sosem látom többé. Átölelem. Habár hosszú órákon át vagdosta a nyers húst, a haja még mindig vadvirág illatú. – Most elbúcsúzom, Amma.

– Hamarabb visszajövök, mint gondolnád – fogadkozik. – Rengeteg mesével érkezem!

– Amit nem is kételek – válaszolom. Nem teszem hozzá, hogy remélhetőleg mindegyiknek boldog vége lesz.

Addig maradok Ammánál, ameddig lehet, de a nap nem áll meg az égen. Szorongástól ólomnehéz szívvel, az asztalokat kerülgetve baktatok az időkölcsonzó boltjához. Beálllok a még mindig túl hosszú sorba Duade ajtajánál, amelybe homokórát égettek. E mögött az ajtó mögött lakik a villogó penge és a por, amely vassá változtatja a vért és az időt.

A földet bámulom, hátha akkor nem kell látnom azokat az embereket, akik elhagyják a boltot, sápadtan, zihálva, egy kicsivel közelebb a halálhoz. Azzal próbálom vigasztalni magam, hogy vannak köztük, akik sose jönnek vissza az időkölcsonzóhoz, mert a jövő héten találnak munkát, hazatérnek, feloldanak egy vérvás érmét a teájukban, és megisszák. De ilyesmi nem történik Croftonban; legalábbis én még

sosem találkoztam vele. Mi csupán veszítjük a vért, hogy eladhassuk.

Pár perc múlva felbolydulás támad. Három ember lép ki a boltból: két adószedő, everlessiek, mellükön a Gerling-címerrel, derekukon rövid karddal; közrefogják, és a karjánál fogva vonszolják az időkölcsonzót.

– Engedjete! – kiáltja Duade. – Nem csináltam semmi rosszat!

A tömeg morajlik. Érzem, hogy ugyanúgy a pánik kerületi őket, mint engem. Kétségtelen, hogy Duade boltjában sok disznóság történik, de a Gerlingek rendőrsége mindig csak vállat vont rá, és hagyta megkenni a markát hóezüsttel. Mert az időkölcsonzó lehet kapzsi csúszómászó, de nekünk minden pillanatban kellhet.

Nekem ma van rá szükségem.

Miközben Duade hasztalanul kapálózik, lódobogás hangzik fel a téren. Mindenki azonnal elhallgat, Duade mozdulatlaná dermed az adószedők markában. Fehér kancán ülő ifjú fordul be a piacra. Fejét csuklya védi a hidegtől.

Roan! Akaratom ellenére felvidulok. Amióta pár hónapja nagykorú lett, Roan Gerling elkezdte járni a falvakat a családi birtokon. Amikor először betoppant, alig ismertem rá, úgy megnyúlt és megszépült – de most, valahányszor piacra megyek, titokban azt remélem, hogy láthatom, pedig ő sosem azért jön, hogy engem lásson. Szeretném gyűlölni a drága ruháját, azt a csendes, jóindulatú mosolyt, amellyel emlékeztet minket, hogy az övé itt minden fa, minden kunyhó, még az úton heverő kavicsok is. Ám a róla szóló emlékeim túlságosan belém ivódtak ahhoz, hogy gyűlölhessem, pedig nagyon szeretném. Mellesleg az adószedők sokkal elnézőbbek a közéletben. Roan majd véget vet annak, ami Duade-del történik.

De amikor visszafordulok az ajtóhoz, nem megkönnyeb-
bülést látok a két ór között álló Duade arcán, hanem rette-
gést.

Értetlenül nézek az ifjúra, aki most veti hátra a csuklyá-
ját. Ő is vállas, a bőre aranyszínű, a haja sötét, ám az arca
engesztelhetetlenül szigorú: fenyegető szemöldök, kemény
vágású orr, zord előkelő homlok.

Nem kapok levegőt.

Nem Roan az, hanem Liam. Liam, Roan bátyja. Azt
hittem, biztonságban vagyunk tőle, mert elment történel-
met tanulni valamelyik repkénnyel befuttatott egyetemre,
az óceán partján. Liam, aki tíz éve kísért a rémálmaimban.
Olyan gyakran álmodom a menekülésünk éjszakájáról, hogy
az emlék összefolyik a lidércnyomásokkal, ám apa gondosko-
dott róla, hogy egyvalamit megjegyezzek: Liam Gerling nem
a barátunk.

Liam meg akarta ölni Roant gyerekkorunkban. Hárman
játszottunk a kovácsműhelyben, és Liam a tűzbe akarta lök-
ni az öccsét. Ha nem rántom félre Roant, mielőtt a lángok
belekaphattak volna, elevenen elég. Jutalmul el kellett me-
nekülnünk az egyetlen otthonból, amit valaha ismertem,
mert apa félt, hogy mit tenne velem Liam, ha továbbra is
Everlessben maradnánk, tekintettel arra, amit láttam.

Később, amikor tizenkettő lettem, Liam megtalált min-
ket a Rodshire melletti tanyánkon. Késő éjjel dulakodásra
ébredtem, és amikor kijöttem a szobámból, apám kézen ra-
gadott – Liamet addigra elkergette –, és másodszor is világgá
mentünk.

Megbénulok. Legszörnyűbb félelmeim válnak valóra.
Ennyi év után ismét megtalált engem és apámat.

Tudom, hogy el kellene fordulnom, de nem bírom levenni róla a tekintetemet, örökké látnom kell azt a tíz évvel fiatalabb arcot, ahogy gyűlölettel mered rám a füstfüggöny mögül, azon a napon, amikor örökre elhagytuk Everlesst.

Hallom apa hangját a fülemben: „Ha meglátod Liam Gerlinget, fuss!”

Liam már tízévesen rideg és elutasító volt. Nem egészen egy évvel a menekülésünk után elküldték bentlakásos iskolába, de ettől még nem szűnt meg a pusmogás a birtokon. Everlessi szolgák, akik valamit intézni jöttek Croftonba, azt mondták, hogy Liam csendességéből egy pillanat alatt csap át olyan dühöngésbe, és még a szülei is félnek tőle, azért is küldték el hazulról. De Liam nem dühében akarta a kemencébe lökni az öccsét, és nem emiatt üldözött el minket Rodshire-be, hanem kegyetlenségéből. El sem tudtam képzelni, mennyivel gonoszabb lett egy évtized alatt.

Behúzódok a legközelebbi kapualjba, és nem értem, hogyan téveszthettem össze Roannel. Egyformán magasak, atlétatermetűek, a hajuk is egyformán fürtös fekete, ám Roané kócosan ágaskodik, Liam viszont irgalmatlanul hátraféssüli és laposra pomádézza a magáét. A szája vékony, humortalan vágás; a szeme mélyen ül, lehetetlen olvasni belőle. Lová nyeregében a tömeg fölé emelkedve, szálegyenes tartásával olyan,

mint egy szobor: büszke, makacs, örökkévaló. Végignézi a soron, amely Duade-re vár.

Elkésve kapok a csuklyám után, mert a tekintete már megérkezett hozzám. Csak képzelem, hogy egy pillanatra megállapodott az arcomon? A félelemtől remegő kézzel húzom a csuklyát a hajamra. Legszívesebben elfutnék a sorból, de ez csak még gyanúsabbá tenne.

Szerencsére Liamet nem érdeklik az alantas falusiak. A szeme tovább vándorol Duade-re a testőrök között.

A vén időkölcsonzó halálosan fél. Roan visszahívna az embereit, de Liamtól távol áll az efféle jóindulat.

– Kérem... – Olyan nagy a csönd, hogy még én is hallom Duade könyörgését. – Nagyuram, jóhiszemű tévedés volt, semmi több!

– Megszegted a törvényt. Gyermektől vettél el időt. – Liam hangja most mélyebb, de éppolyan hideg, mint fiú korában. – Tagadod?

Körülöttem régi bánattól sötétülnek el az arcok, és tudom, hogy ők a szülők. A gyermekek ideje kiszámíthatatlan, nehéz mérni, nehéz megkötni, igen könnyű túl sokat elvenni, és akaratlanul megölni a véradót. Mégis, sokuknak nincs választása. A saját gyermekünk vérét látni egymagában büntetés, kegyetlenebb mindennél, amit a Gerlingek kieszelhének.

– Honnan tudhattam volna, hogy gyermek? – Duade eszelős tekintettel bámul Liamre, és ontja magából a hiába-való kifogásokat. – Én elhiszem, amit mondanak, nagyuram, én csupán szolga vagyok!

Liam hangja a késpenge fagyos élességével szakítja félbe:

– Vigyétek Everlessbe! Vegyetek tőle egy évnyi vért!

Duade-nek leesik az álla.

– Egy évet? – nyöszörgi. Egy pillanatig olyan képet vág, mint akit letaglóztak, de aztán pánikba esik. – Lord Gerling, kérve kérlek!

Az adószedők egy szekérhez rángatják. Liam lába megmozdul, mintha le akarna szállni a lóról. Émelygek, és attól félek, elájulok. Miközben Liam valami másra figyel, behúrom a nyakam, és kimenekülök a sorból egy sikátorba, ahonnan hamarabb hazajutok.

A piac végéből visszanezék, amit nyomban megbánok. A sor felbomlott, az emberek szétszélednek, Liam azonban ott maradt és egyenesen rám néz. A szívem kalapál, a perc nyúlik, mint az enyv, és én beleragadok a szűrős pillantásba. Ha felismer...

Fuss! – mondja az apám hangja.

De Liam már sarkantyút is ad a lovának, és a főút felé vágat, mintha alig várná, hogy szabadulhasson egy ilyen hitvány helyről, mint a falunk. Levegőért kapkodva megfordulok, és sietve hazaindulok.

Mire kijutok a faluból a tarlóra, az agyamról valamelyest felszáll a pánik, de a szívemben megmarad a halálos rémület, amelyet Liam plántált bele a pillantásával. Azóta vannak lidércnyomásaim, hogy elűztek Everlessből. Kezdetben csak füst volt meg tűz, belőlük nőtt ki a menekülés egy arctalan gyilkos elől. Ahogy elképzelem Liam szemét, ismét felgomyodik bennem a tűz és a rettegés, orromat megcsapja az izzó vas és az égő szalma csípős szaga.

Buzgón emlékeztetem magam, hogy tíz éve látott utoljára. Apa és én csak szolgák voltunk, én bocitérdű hét éves leányka, cselédfőkötőben. Lehet, hogy apát megismerné, de semmi esély arra, hogy engem is.

Már látom a kunyhót, és a kéményből felemelkedő, vékony füstoszlopot, amikor eszembe jut, hogy nekem kellett volna vacsorát hoznom. Be kell érnünk a szárított hússal, amit Ammától kaptam. Remélem, hogy a pisztrángért fizetett órásbatka megéri a gyomorkorgást.

A nap mélyebbre süllyed. Nézem a nyugati látóhatárt, ahol aranyvörös keveredik a szürkével. Újabb nap telt el.

Fonnyadt örökzöld koszorú lóg a hátsó ajtónkon, az ablakban egy róka kuporog, amelyet én barkácsoltam kislánykoromban drótból és szögekből. Anyám hitt ezekben a talizmánokban. Apa szokta mesélni, hogy képes volt órákon át kötözgetni fenyőgallyakat fonallal, vagy a Varázslónő fából faragott, ódon szobrocskáját fényesítette. Az egyik kezében órát, a másikban kést tartó, kecses alak az ablakpárkányon ül, hogy oltalmat, hosszú életet biztosítson a háznak. Hasonló, bár sokkal nagyobb és kevésbé szép szobor áll Crofton nyugati falánál, amelynél a hívők – vagy a kétségbeesettek – könyörögnek áldásért. Noha apám sose mondja ki, tudom, hogy anyám emlékére őrzi meg ezeket a tárgyakat, amelyekben ugyanúgy nem hisz, mint én. Ha létezik a Varázslónő, ugyancsak nem törődik az imáinkkal.

Ácsorgok a sötét konyhában, szoktatom a szemem a homályhoz, rettegek a pillanattól, amikor oda kell állnom üres kézzel apám elé. Nem mintha megszidna – sosem teszi –, de fáj ránézniem csont-bőr alakjára, reszkető kezére. Mit felejtett el vajon, amíg távol voltam? A nevemet? Az arcomat? Annyira feldúlt Liam Gerling és az általa okozott kavargás, hogy tökéletesen megfeledeztem az adóról. Most pedig, hogy Duade-et elvitték Everlessbe, ahol a Gerlingek időskölcsönzője megvágja, mi reményem marad, hogy üzletelhessek vele, mielőtt beállít az adószedő?

Ismeretlen hang hallatszik a szomszéd szobából. Megdermedek. A szavakat tompítja a tűz ropogása, de annyit azért megállapítok, hogy egy férfi beszél. Ismét belém nyilall a félelem. Végül csak felismert Liam? Utánam küldött valakit?

A küszöbhez osonok, félrehúrom a függönyt. És a földbe gyökerezik a lábam.

Nem is értem meg azonnal, mit látok. Az adószedő, egy croftoni ember, aki úgy csap le kunyhótól-kunyhóra minden hónapban, akár a ragályos kórság, apámmal szemben ül a kandalló mellett. Korán érkezett, legalábbis korábban a szokottnál. Kettejük között tárgyak állnak a gyalulatlan asztallapon: egy kis réztál, egy üvegfiola, egy ezüst kés. Ugyanilyenek vannak az időkölcsonzó pultján az üveglak mögött. Ezekkel az eszközökkel veszik el az időt.

Apa felnéz rám. Ködös szeme kitérül.

– Jules – mondja, és nehézkesen feltápáskodik. – Nem vártam, hogy sötétedés előtt hazajössz.

A szívem összeszorul. Már sötét van.

– Mi folyik itt? – kérdezem könnyes szemmel, pedig tudom. Az adószedő rám néz. Túl nagyoknak látszik a mi kis házukban.

Apám visszasüllyed a székére.

– Kifizetem az adót – mondja nyugodtan. – Miért nem vársz odakint ebben a jó melegben?

Válaszolnék, de az adószedő megelőz.

– Akkor hát négy hónap. – A hangja szakszerű, kicsit unott. – Erre a hónapra meg az előzőre.

– Négy hónap? – Közelebb lépek az asztalhoz, felemelem a hangomat. – Apa, ezt nem teheted!

Gerlingék embere rám pillant, azután vállat von.

– Ez a késedelmi pótlék. – A szeme még egyszer végigsöpör rajtam, mielőtt visszatérne a szerszámaihoz. – Az idő arra való, hogy elverjék, leányzó.

Ez egy croftoni mondás. Minek kuporgassuk az időt, amikor minden nap egyformán szürke és brutális? Ökölbe szorul a kezem, amikor egy olyan embertől hallom, aki sohasem éhezett vagy fázott. De inkább előveszem a zsebemből az órásbatkát, és odanyújtom.

– Vegye ezt és én...

Az adószedő kurta, epés nevetéssel szakít félbe:

– Tartsd meg a batkádat, leányzó! – mondja. – És ne légy így felháborodva. Ha apád ideje elfogy, te öröklöd az adósságait. Nem szeretek haragot tartani.

Torkomon akad a kikívánckozó káromkodás. *Ha apa ideje elfogy!* Mintha arra számítana, hogy ez hamarosan megtörténik. Ezek szerint felmérte apa vérét?

Apám elfordítja a tekintetét, az állkapcsa mozog, mintha örölné. Az adószedő a késért nyúl, de apa elkapja előle.

Végighasítja a tenyerét, olyan nyugodtan, mintha rajzszet húzna papíron és nem kést a bőrön. Vér fakad a nyomán.

– Igen, négy hónap – visszhangozza, miközben felvesz egy üvegfiolát, a tenyeréhez tartja, felfogja a csurgást. – Van nekem még bőven.

De nem hiszem, hogy képzelem, amint másodpercenként sápad az arca, mélyülnek a ráncai. Az sem képzelődés, hogy kissé megroskad, amikor a bedugaszolt, teli fiola átvándorol Gerlingék szolgájának az erszényébe. Megragadom a csuklóját, mielőtt elvehetné a második fiolát.

– Nem. – Másik kezemmel arrébb lököm a kést, ahol már nem érheti el. Az adószedőhöz fordulok, aki a szemöldökét

felvonva néz rám. – Négy hónap, kéthavi bérért? Kell lennie más módnak is.

– Jules!

Elengedem szelíd dorgálását a fülem mellett. Az adószedő unott képet vág, ami csaknem annyira dühítő, mint az, hogy apám idejét rabolja el. Ám magamba fojtom az indulatot, átváltok mézédese csevejre, és hozzáillő mosolyt ültetek az arcomra.

– Hadd adjak el a saját időmből, uram! Öt hónapot kaphat.

Pillanatnyi érdeklődés csillan a tekintetében. El tudom képzelni, mit gondol: befizeti az adót Gerlingéknek, zsebre vágja az ötödik hónapot. Ekkor azonban közbeszól apám:

– Még csak tizenhat.

– Tizenhét vagyok! – mondom, és utálok magam, mert látom, hogy apám értetlenül ráncolja a szemöldökét. – Apa, ma van a hónap tizenegyedik napja. Tizenhét éves vagyok.

Az adószedő tekintete ide-oda jár közöttünk, mintha nem tudná, mit hihet el, azután felmordul és megrázza a fejét.

– Nem. Nem vonom a fejemre a Varázslónő haragját, amiért megvéreztem egy gyermeket.

– A Varázslónőét vagy Liam Gerlingét?

– Kérem! – Félig apa felé fordulok, mindkettejükhöz beszélek egyszerre. – Még sosem adtam időt. Később visszaszerelhetem.

– Könnyű azt mondani, hogy visszaszerzed – feleli konokul apa. – Annál nehezebb megtenni. Uram, adjon egy másik fiolát!

– Beállok dolgozni Everlessbe. – Előbb mondtam ki, semhogy a gondolat alakot öltött volna az agyamban. Apám felém kapja a fejét, figyelmeztetőn mered rám.

Az adószedő nem mozdul.

– És?

– És... – Hunyorgok, töröm a fejemet, hogy mit is mondott Amma a piactéren. – Egy hónapra egyévi fizetés jár. Ha adna nekünk egy kis időt, a tartozásunk dupláját fizetném meg. Ráadásul egy hónapot előre! – teszem hozzá palástolni próbált kétségbeeséssel.

Megvesztegetés. Felkeltettem az adószedő érdeklődését. Olyan pillantással mér végig, hogy libabőrös leszek, de felszemezem az államot és tűnök. Tudom, mennyire értékeli a Gerling család a fiatalságot és a szépséget. Nem vagyok Ina Gold, de legalább örököltem anyám hosszú lábát és fénylő haját. Más ruhában elmennék everlessi lánynak.

– Jules! – Apám fáradtságosan feltápászkodik, megragadja a botját. Ha áll, toronyként magasodik fölénk, és egy fájdalmas pillanatra meglátom azt a férfit, aki volt – elég büszke és erős ahhoz, hogy hőkölésre késztesse egy Gerling-lakájt. Az asztallapot bámulom. Fáj, hogy így semmibe kell vennem, de nem tudom, mennyi időt adott el, és mennyi maradt.

– Szó sem lehet róla. Megtiltom, hogy...

– Üljön le! – szól türelmetlenül az adószedő. – Jobb dolgom is van annál, hogy parasztok civódását hallgassam.

Apám lassan visszaereszkedik a székre. Arca sötét a haragtól és a félelemtől.

– Ezt rendezzék egymás között – mondja mélységes lenézéssel az adószedő, és feláll. – Leányzó, ha Everlessbe akarsz menni, holnap hajnalban találkozunk a piactéren. Majd meglátjuk, megfelelsz-e. Különben holnap visszajövök, hogy behajtsam a hátralékot.

– Köszönöm a türelmét – felelem. Apa mereven néz.

– Holnap találkozunk.

Az adószedő csak hümmög. Szótlanul nézzük, ahogy kimegy, és bevágja maga után az ajtót.

– Mennyi időd maradt? – szalad ki a számon.

Apám vagy nem hallja, vagy elengedi a füle mellett. Az asztalt bámulva törölgeti sebzett tenyerét egy ronggyal.

– Jules...

– Mennyi? – nógatom.

– Elég. – Nem tudom megítélni, hogy ez válasz-e, vagy rendreutasítás. Mélyet sóhajt. – Gyerek vagy. Vissza kéne menned az iskolába.

– Ezt akkor mondd, ha kifizettük az adót. Én kifizethettem volna. Van elég időm.

– Nem! – csattan fel, ma este először. – Nem hagyom, hogy ez megtörténjen.

– De hát alig van munka! – Felfortyan bennem a visszafojtott harag, amelyet nem mutathattam ki az adószedő előtt. – Mire jutunk vele? Mire jutsz? Szükségem van rád, apa! – Rémületemre könnyek szöknek a szemembe. – Belegondoltál, mielőtt hagytad, hogy az adószedő a véredet ontsa?

– Nem ismered eléggé a világot, Jules. – Az összecsapás megviselte, roskadtan ült a székében. Belém nyilall a bűntudat: most vettek el egy hónapot a véréből, bizonyára kimerült. – Gerlingék gonosz, kapzsi emberek – füstölög. – Ez a Liam kölyök előbb végeztetett volna ki bennünket, sem hogy elmondja az igazságot a tűzről.

A szavai görcsös köhögésbe fúlnak. Olyan halkán, erőteljesen folytatja, hogy már-már azt hiszem, képzelődöm.

– Nem hagyom, hogy elkapjanak.

– Nem fognak. Még csak észre sem vesznek – mondom, igyekezve palástolni tehetetlen dühömet. Unom a bujkálást,

a várakozást. – És ha elég időm lesz, visszamehetek az iskolába.

– Nem! – feleli acélkemény elszántsággal. – Nem engedlek vissza Everlessbe. Megtiltom!

– Kérlek, apa! Senki sem ismer fel! – Hallom a hangozat: hízelgő, gyermekes. Apa kitörése megrázott. Tudom, hogy ő is gyűlöli a Gerlingeket, de nem érdemes elvéreznie, csak hogy távol tartson tőlük. Ennyire a hatalmába kerítette a félelem?

– Egyelőre az apád vagyok – mondja. – Ameddig a házamban élsz, azt teszed, amit mondok.

Éppen vitatkozni akartam, amikor egy csúnya gondolat somfordált elő valahonnan.

Úgysem tarthat vissza!

Miután apa elkergette Liamet aznap éjjel, amikor tizenkét éves voltam, úgy döntött, hogy megmásítja a múltunkat. Minden faluban csodálkoznának, ha megtudnák, hogy a Gerlingék kegyvesztett kovácsa jött hozzájuk lakni. Kérdegetnének. Miért hagyott el apa egy ilyen zsíros állást, hogy az ő nyomorúságos életüket élje? Még ennél is rosszabb, hogy Liam így ismét megtalálhatja, ha kicsinyes bosszút akarna állni. Könnyebb lesz kieszelni egy unalmas, mindennapi történetet. Egy gazda és a lánya, akik otthagyták a földjüket, mert elvitte a termést az üszög. Megtanított hazudni, hogy ne keltsünk feltűnést.

Nem tudja, hogy túl jó tanítvány vagyok.

Keservesen felsóhajtok:

– Amma elszegődik Everlessbe – mondom. – A mészáros talán nekem adja az állást.

Apa tekintete ellágyul.

– Talán. – Felém nyúl, megfogja a kezemet. – Nagyon nem szeretem, hogy dolgoznod kell. De így legalább együtt vagyunk.

Rámosolygok. Bár bevallhatnám neki, hogy émelyítő és rettenetes gondolat visszatérni Everlessbe, ám akkor is megteszem. Megkönnyebbülten mosolyog, és én tudom, hogy nem lát át rajtam. Felállok, megcsókolom a homlokát, és ki megyek a konyhába, hogy elkészítsem a vacsorát.

Amikor nem néz oda, kiveszem az ablakból a Varázslónő szobrocskáját, ami az anyámé volt, és a zsebembe dugom. Talán szerencsét hoz. Talán erőt ad a gondolat, hogy velem van.

Hajnalban mindkettőre szükségem lesz.